

PROP DE VOSALTRES

Sobre els béns immobles de la diòcesi

Escriure sobre els béns de la nostra Església té els seus riscos. Pot semblar una defensa a ultrança dels mateixos o una resposta poc atractiva a tants atacs rebuts durant els últims mesos sobre la seva propietat, el seu manteniment o les seves finalitats. Amb poques línies m'atreveixo a explicar aquest assumpte, que té diferents variants pastorals, jurídiques i econòmiques, així com també porta conseqüències que afecten tant els pastors com a tot el poble fidel, amb variades interpretacions, que oscil·len entre l'immobilisme defensiu i la desqualificació absoluta, amb el dubte de la seva pacífica possessió.

Una primera afirmació sobre la propietat dels béns: En definitiva són del mateix poble cristià, que ha construït durant segles temples i ermites per tal de donar culte a Déu i participar, com a assemblea, en les restants dimensions de la vida cristiana. Fins avui mateix és així. Segons el nostre ordenament legal la propietat la posseeix una figura amb personalitat jurídica, com és la parròquia, el bisbat, una congregació religiosa o una associació de fidels. I a cadascuna d'elles li correspon el seu manteniment i la consideració a la finalitat de la seva construcció.

Una segona afirmació sobre la utilització dels béns: Els qui formen part de la comunitat es beneficien diàriament del seu ús per a la celebració de les eucaristies dels diumenges i la de la resta de sagraments, per als comiats dels éssers estimats, per a les festes patronals, i altres actes que reforcen les tradicions de la nostra gent. A la pràctica

no existeix el dret d'admissió. A ningú se li demana el carnet d'identitat per a participar dels beneficis i obligacions de la mateixa comunitat. La llibertat és el distintiu de la possible col·laboració. Tota persona que s'apropa a una celebració o a la contemplació d'una obra d'art és benvinguda, advertint del respecte que cal a la dignitat del lloc. Tant en els pobles, on el temple és l'edifici més significatiu, com en les grans ciutats on hi ha diversos llocs de culte.

Una tercera afirmació sobre el manteniment i restauració dels edificis: Des de sempre ha estat la comunitat cristiana la qui s'ha preocupat de la seva conservació, amb les col·lectes ordinàries o

amb els donatius de particulars, amb aportacions i campanyes destinades a una finalitat concreta, ja sigui de construcció o de restauració, amb el treball personal dels fidels, en la neteja o l'ornamentació, amb llegats destinats a tal finalitat. En els últims temps s'ha recorregut a les diferents administracions públiques, que han aportat recursos per conservar els temples, com a part integrant de la nostra història i la nostra tradició. Els agraim el seu interès pel patrimoni comú del nostre poble. No tenen cap obligació. Alguns responsables ens diuen que actuen així per compromís cap als creients, que són tractats de forma semblant a altres organitzacions socials, culturals o esportives. De cap manera pensen que li fan un favor a l'Església o que afavoreixen un determinat privilegi. És un ajut als seus veïns en una de les dimensions fonamentals, l'espiritual.

La comunitat catòlica, molt reduïda i incapaç d'escometre elevats projectes de restauració, no busca un benefici egoista. Vol fer arribar a les generacions futures un patrimoni cultural i fer-les sentir satisfetes i orgulloses del seu passat. Sobretot en poblacions petites. Tot i això, he de reconèixer el bon estat de la immensa majoria dels nostres llocs de culte i vull mostrar la meua gratitud a tots. No m'agradaria que alguns casos produïts durant els últims mesos ocultessin la gran i meritòria tasca de la quasi totalitat de comunitats cristianes que contribueixen a mantenir el patrimoni de tots.

† **Salvador Giménez Valls**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Conveni entre Creu Roja i CoDiAR per afavorir la integració de refugiats

Creu Roja Lleida i CoDiAR Lleida han signat un conveni de col·laboració per establir plans de treball conjunts per afavorir l'acollida i la integració de sol·licitants de protecció internacional. CoDiAR Lleida farà de medidora amb les entitats de la Diòcesi de Lleida susceptibles de poder donar resposta concreta en l'acollida de persones refugiades. Un dels punts més destacats d'aquest conveni és el que permetrà gestionar la reserva i posada a disposició d'habitatges propietat del Bisbat per a la segona fase del programa d'acollida a persones refugiades que ve duent a terme Creu Roja Lleida. Cal recordar que aquest

programa està estructurat en diverses etapes. La primera és la fase «d'acollida temporal». En aquest primer nivell, de 6 mesos de durada, la persona o família refugiada resideix en un centre o habitatge gestionat per Creu Roja Lleida. La segona fase o «fase d'integració» pretén anar un pas més enllà respecte de l'autonomia del beneficiari: l'objectiu és que ell mateix gestioni el seu dia a dia d'una manera menys assistida. Aquesta fase també té una durada de 6 mesos, i és aquí on entrarà en funcionament aquest conveni. Val a dir que ja es parteix d'una experiència de col·laboració mútua entre ambdues entitats, que ha permès que ac-

tualment dues famílies refugiades visquin en dos pisos de les Llars del Seminari, de les quals Creu Roja en fa l'acompanyament social.

CERCA DE VOSOTROS

Sobre los bienes inmuebles de la diócesis

Escribir sobre los bienes de nuestra Iglesia tiene sus riesgos. Puede parecer una defensa a ultranza de los mismos o una respuesta poco atractiva a tantos ataques recibidos durante los últimos meses sobre su propiedad, su mantenimiento o sus finalidades.

Me atrevo en pocas líneas a explicar este asunto, con tantas y distintas variantes pastorales, jurídicas y económicas, así como consecuencias que afectan tanto a los pastores como al pueblo fiel, con variadas interpretaciones que oscilan entre el inmovilismo defensivo hasta la descalificación absoluta, con la duda de su pacífica posesión.

Una primera afirmación sobre la propiedad de los bienes: En definitiva son del mismo pueblo cristiano, que durante siglos ha construido templos y ermitas, con el fin de dar culto a Dios y participar, como asamblea, en las restantes dimensiones de la vida cristiana. Hasta hoy mismo es así. Según nuestro ordenamiento legal la propiedad la detenta una figura con personalidad jurídica, como es la parroquia, el obispado, una congregación religiosa o una asociación de fieles. A cada una de ellas le corresponde su mantenimiento, así como el respeto a la finalidad de su construcción.

Una segunda afirmación sobre la utilización de los bienes: Quienes forman parte de la comunidad se benefician a diario de su uso, para celebrar las eucaristías, los domingos, así como celebrar los restantes sacramentos, para las despedidas de los seres queridos, las fiestas patronales y otros actos, los cuales refuerzan las tradiciones de nuestras gentes. En la práctica no existe el derecho de admisión. A nadie se le pide el carné de identidad para participar de los beneficios y obligaciones de la misma comunidad. La libertad es el distintivo de la posible colaboración. Toda persona que se acerca a una celebración o a la contemplación de una obra de arte es bienvenida, advirtiendo el respeto debido a la dignidad del lugar. Tanto en los pueblos, donde el templo es el edificio más significativo, como en las grandes ciudades, con varios lugares de culto.

Una tercera afirmación sobre el mantenimiento y restauración de los edificios: Desde siempre ha sido la comunidad cristiana la que se ha preocupado de su conservación, con las colectas ordinarias o con los donativos de particulares, con aportaciones y campañas destinadas a una finalidad concreta, bien sea de construcción o de restauración, con el trabajo personal de los fieles en la limpieza o la ornamentación y con algún legado destinado para tal finalidad. En los últimos tiempos se ha recurrido a las distintas administraciones públicas, que han aportado recursos para conservar los templos, como parte integrante de nuestra historia y nuestra tradición. Les agradecemos su interés por el patrimonio común de nuestro pueblo. No tienen ninguna obligación. Algunos responsables nos decían actuar así como un compromiso hacia los creyentes, que son tratados de forma semejante a otras organizaciones sociales, culturales o deportivas. De ningún modo piensan que le hacen un favor a la Iglesia o que favorecen un determinado privilegio. Es una ayuda a sus vecinos en una de sus dimensiones fundamentales, la espiritual.

La comunidad católica, muy reducida e incapaz de acometer elevados proyectos de restauración, no busca un beneficio egoísta. Trata de legar a las generaciones futuras un patrimonio cultural de la que se sienta satisfecha y orgullosa. Sobre todo en poblaciones pequeñas. A pesar de ello, he de reconocer el buen estado de la inmensa mayoría de nuestros lugares de culto y quiero mostrar mi gratitud a todos. No me gustaría que unos casos producidos durante los últimos meses ocultara la gran y meritoria labor de la casi totalidad de comunidades cristianas que contribuyen a mantener el patrimonio de todos.

† Salvador Giménez Valls
Obispo de Lérida

Primer pelegrinatge a Lleida per revifar la devoció mariana

Sota el lema «Confiant en Maria», l'Àrea d'Espiritualitat i Litúrgia diocesana va organitzar el mes passat diversos actes per tal de revifar la devoció mariana, sobretot en els infants.

Els primers actes van tenir lloc el 13 de maig, festa de la Mare de Déu de Fàtima, amb un rosari dirigit als nens i nenes i una Missa a la capella del Santíssim de la Catedral de Lleida. Justament aquest dia es commemorava el centenari de les Aparicions de la Verge de Fàtima. Mn. Jesús Tarragona va presidir l'Eucaristia, i després del comiat, els nens van traslladar la imatge fins al presbiteri de l'altar major de la Catedral. La imatge va roman-

dre en aquesta ubicació fins al 31 de maig. A més a més, el 20 i l'últim dia del mes, es va organitzar la Primera Romeria recorrent les esglésies d'advocació mariana de la ciutat. El tercer diumenge de maig, els pelegrins van començar el recorregut a la Parròquia del Carme, per a després traslladar-se fins al Pilar, la Mercè i Santa Maria de Gardeny i seguir fins a l'oratori de la Verge Blanca, després a la Catedral i al Peu del Romeu, on es venera la Mare de Déu dels Dolors mentre durin les obres de rehabilitació del seu oratori. El dia de la Festivitat de la Visitació de Maria va tenir lloc la segona part d'aquesta romeria, però en aquesta ocasió els pelegrins es van traslladar amb vehicles a les parròquies de la Verge dels Pobres, la de la Mare de Déu de Montserrat, la de Santa Maria de Butsènit i la de la Mare de Déu de Grenyana.

Per altre costat, el 24 de maig, festa de Maria Auxiliadora, va ser el moment d'una cadena de rosaris continuats davant de les vuit imatges de Maria presents a la Catedral. El bisbe Salvador va voler acompanyar els presents en aquest acte.

Sortida de final de curs dels preveres a Osca i Loarre

Preveres del nostre Bisbat van participar, el 6 de juny, en la tradicional sortida de final de curs, signe de la fraternitat sacerdotal. En concret, van visitar tres edificis religiosos d'Osca i el castell de Loarre.

S'hi van apuntar vint-i-cinc preveres, que van sortir en autocar fins a Osca, on van visitar primer la residència de les Missioneres del Pilar d'aquesta ciutat. Allà van poder saludar algunes germanes que havien estat a la Casa Sacerdotal. Tots junts van celebrar la Missa, presidida pel vicari general, Mn. Josep Anton Jové, i després van visitar la Catedral i el seu Museu. El director d'aquesta instal·lació els va fer de guia, sent

rebutts després pel bisbe d'Osca, Mons. Julián Ruiz Martorell, i el seu vicari general, Mn. Nicolás López. Després, encara van visitar el monestir i el claustre de San Pedro el Viejo, del segle XII, que constitueixen un dels conjunts més importants del romànic aragonès. A continuació van anar a

dinar, i a la tarda van visitar el Castell de Loarre (segle XI), ubicat a uns 40 quilòmetres d'Osca, una de les fortaleses romàniques més ben conservades d'Europa. Després de la visualització d'un vídeo, una guia els va fer l'explicació del monument. Després van tornar cap a Lleida.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

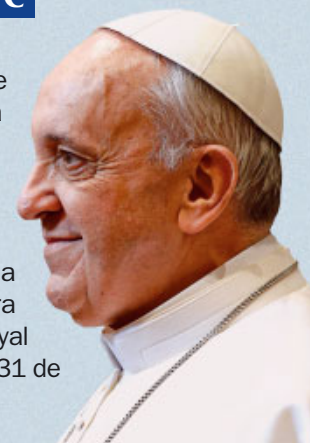

@Pontifex: «Convido tot hom a una comunicació constructiva que rebutgi els prejudicis i transmeti esperança i confiança en el nostre temps» (28 de maig).

@Pontifex: «La presència materna de Maria ens recorda que Déu mai no es cansa d'inclinar-se amb misericòrdia sobre la humanitat» (29 de maig).

@Pontifex: «La joia cristiana ve de l'Esperit Sant, que ens dóna la veritable llibertat i el do de portar Jesús als germans» (30 de maig).

@Pontifex: «Aprenguem de la fe forta i servicial de la nostra Mare Maria per esdevenir senyal viu de la misericòrdia de Déu» (31 de maig).

L'Arxiprestat Seu Vella i la Nova Evangelització

Fidels de les parròquies de l'Arxiprestat Seu Vella es van reunir en sessió de treball als locals de Santa Teresa Jornet (UdP Cappont). La trobada va tenir lloc després de la jornada del passat mes d'abril en la que es va veure la necessitat d'impulsar la renovació en les nostres comunitats amb l'objectiu d'ajudar les parròquies vers una Nova Evangelització, que faci possible passar d'una parròquia de manteniment a una parròquia missionera.

Varen ser moltes les idees i propostes que entre tots es van presentar, insistint en el fet que sense deixar moltes de les coses que ja s'estan fent, s'han d'aprofitar les oportunitats que ens ofereix la realitat mateixa del nostre arxiprestat. D'aquesta mane-

ra, els participants van apostar, sense perdre el carisma de cada comunitat parroquial, per distribuir les diferents tasques (atenció als joves, catequesi i formació) per al bé de tot l'arxiprestat.

Els participants van destacar la importància de continuar amb aquestes reunions per posar en comú les diferents possibilitats i, sobretot, per a conèixer-nos més i donar testimoni com cristians de l'estima a tots els nostres germans i arribar així als qui s'atansen. La tasca de cada comunitat ha de ser entre els laics i els sacerdots. Es va destacar també que la «renovació» i regeneració s'ha de fer en els nostres Consells Pastoral. Amb ànims renovats, tots els presents varen estar d'acord en la necessitat de continuar amb aquestes reunions de treball.

El bisbe Salvador visita Down Lleida

El bisbe Salvador va visitar, el passat 1 de juny, la seu de Down Lleida, ubicada a la plaça del Secà de Sant Pere. El van acompanyar el vicari general i rector de la parròquia Verge dels Pobres, Mn. Josep Anton Jové, i el president de l'Associació de Veïns del Barri, Julián Garrido.

El nostre pastor va recórrer les instal·lacions i es va reunir amb alguns dels joves de l'entitat, i va poder escoltar de primera mà les experiències de joves amb síndrome de Down i discapacitat intel·lectual, que li van explicar on treballen, on estan estudiant, que els agrada fer en el seu temps lliure... i tot allò que els interessa.

REFLEXIONS

L'Esperit, do de Déu a la humanitat

La Pentecosta culmina la celebració del misteri pasqual. Al llarg de l'any litúrgic hem anat celebrant diversos aspectes d'un únic misteri: l'amor gratuït i misericordiós de Déu, que ens envia el seu Esperit per portar-nos a la vida plena. La Pentecosta evoca el Baptisme de Jesús. Allà s'esquinça el cel i Déu envia el seu Esperit al Fill Jesús perquè visqui la nostra vida humana fins a la plena donació de la mort i la resurrecció. Aquí Déu envia l'Esperit a l'Església per fer-la fidel al seu Senyor i portar la humanitat a la vida.

Aquesta és la fe cristiana. Déu no oblidia la nostra humanitat feble i imperfecta sinó que ve a salvar-la. Evoquem ara tota la nostra experiència humana al llarg de la història en les diverses cultures i religions; el que ha viscut d'esperança, de desig, de decepció, de terror, de recerca, de desesperació... Davant de tota aquesta història, renovem la sorpresa de la revelació cristiana: Déu no oblidia el nostre món humà ni condemna les seves terribles inhumanitats sinó que l'estima i escolta el seu clam i les seves esperances.

Davant la Pentecosta, renovem també la nova sorpresa del missatge cristià. Sovint les pregàries dirigides a Déu li demanen que ens alliberi de la nostra condició humana: el sofriment, les dificultats de la vida, la mort; o també li demanen que faci un món a la nostra mida, que ens faci a nosaltres superiors, privilegiats, satisfets. Déu escolta el nostre clam per la vida i la felicitat, però no ho fa a la nostra mesura. No allibera l'home de la seva condició humana, feblesa, limitació i mort. Déu li envia el seu Esperit per fer del Fill Jesús, i amb Ell de tota la humanitat, una família de persones que aprenen a viure la seva condició humana com a fills i aprenen a estimar. L'Esperit porta Jesús a una vida de senzillesa, de llibertat, de plenitud en l'entrega de la pròpia vida. I porta l'Església i tota la humanitat a participar de la vida de Jesús i trobar l'alegria i la plenitud en l'amor, l'acceptació de les nostres febleses, l'acolliment de tots tal com són, l'entrega al Pare.

Gaspar Mora

Professor emèrit de la FTC

AGENDA

Diumenge, 2 de juliol. Celebració del 12è aniversari de la consagració episcopal del nostre bisbe Salvador Giménez Valls.

Divendres, 7 de juliol. 70a Romeria al Monestir de Montserrat, del 7 al 14 de juliol.

Diumenge, 9 de juliol. Dia de la Confraria de Montserrat de Lleida: Pelegrinatge a Montserrat. A les 11 h, Missa Conventual presidida pel Sr. Bisbe.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Ef 2,19-22 / Sl 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, verge (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. franciscanes missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dimarts [Gn 19,15-29 / Sl 25 / Mt 8,23-27]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; santa Berta, vg.

5. ■ Dimecres [Gn 21,5.8-20 / Sl 33 / Mt 8,28-34]. Sant Antoni M.

Zaccaria (1502-1529), prev., fund. barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. ■ Dijous [Gn 22,1-19 / Sl 114 / Mt 9,1-8]. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. ■ Divendres [Gn 23,1-4.19; 24,1-8.62-67 / Sl 105 / Mt 9,9-13]. **Urgell:** □ sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la ciutat de La Seu d'Urgell; sant Fermí, bisbe de Pamplona; sant Marçal,

bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

8. ■ Dissabte [Gn 27,1-5.15-29 / Sl 134 / Mt 9,14-17]. Sant Adrià III, papa (romà, 884-885); sants Àquila i Priscil·la, esposos mrs., deixebles de Pau; sant Eugeni III, papa (1145-1153).

9. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Za 9,9-10 / Sl 144 / Rm 9,9.11-13 / Mt 11,25-30]. Mare de Déu Reina de la Pau; sant Zenó o Zenon, mr.; sant Joan de Colònia, prev. dominicà i mr.; beata Joana Scopelli, vg. carmelitana; sant Agustí Zhao Rong i companys, mrs.

Diumenge XIII de durant l'any

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,8-11.14-16a)

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.» El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezí, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezí li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezí la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

▶ Salm responsorial (88)

R. *Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.*

Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors, / d'una generació a l'altra anunciaré la vostra fidelitat. / Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel.» R.

Senyor, feliç el poble que us aclama. / Caminarà a la llum de la vostra mirada. / Tot el dia celebrarà el vostre nom, / enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, / alcem el front perquè vós ens estimeu; / el nostre rei és del Sant d'Israel, / és del Senyor l'escut que em protegeix. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 6,3-4.8-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 10,37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tot hom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,8-11.14-16a)

Pasó Eliseo un día por Sunén. Vivía allí una mujer principal que le insistió en que se quedase a comer; y desde entonces, se detenía allí a comer cada vez que pasaba. Ella dijo a su marido: «Estoy segura de que es un hombre santo de Dios el que viene siempre a vernos. Construyamos en la terraza una pequeña habitación y pongámosle arriba una cama, una mesa, una silla y una lámpara, para que cuando venga pueda retirarse». Llegó el día en que Eliseo se acercó por allí y se retiró a la habitación de arriba, donde se acostó. Entonces se preguntó Eliseo: «¿Qué podemos hacer por ella?». Respondió Guejazí, su criado: «Por desgracia no tiene hijos y su marido es ya anciano». Eliseo ordenó que la llamase. La llamó y ella se detuvo a la entrada. Eliseo le dijo: «El año próximo, por esta época, tú estarás abrazando un hijo».

▶ Salmo responsorial (88)

R. *Cantaré eternamente las misericordias del Señor.*

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dijiste: «La misericordia es un edificio eterno», / más que el cielo has afianzado tu fidelidad. R.

Dichoso el pueblo que sabe aclamarte: / caminará, oh, Señor, a la luz de tu rostro; / tu nombre es su gozo cada día, tu justicia es su orgullo. R.

Porque tú eres su honor y su fuerza, / y con tu favor realizas nuestro poder. / Porque el Señor es nuestro escudo, / y el Santo de Israel nuestro rey. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 6,3-4.8-11)

Hermanos: Cuantos fuimos bautizados en Cristo Jesús fuimos bautizados en su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, lo mismo que Cristo resucitó de entre los muertos por la gloria del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque quien ha muerto, ha muerto al pecado de una vez para siempre; y quien vive, vive para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,37-42)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus apóstoles: «El que quiere a su padre o a su madre más que a mí, no es digno de mí; el que quiere a su hijo o a su hija más que a mí, no es digno de mí; y el que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. El que encuentre su vida la perderá, y el que pierda su vida por mí, la encontrará. El que os recibe a vosotros, me recibe a mí, y el que me recibe, recibe al que me ha enviado; el que recibe a un profeta porque es profeta, tendrá recompensa de profeta; y el que recibe a un justo porque es justo, tendrá recompensa de justo. El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, sólo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa».

COMENTARI

Estimem molt la família i Déu encara més

A la Transfiguració de Jesús surt Moisès, representant la Llei; i pels Profetes hi ha Elies que —amb Eliseu— són profetes sense llibre propi.

La generositat d'una dona benestant vers Eliseu, l'home de Déu, supera amb escreix el nivell habitual. Fem-li una habitació d'obra, posem-li un llit, una taula, una cadira i un llum.

L'agraïment d'Eliseu vers la dona que no té fills és obra del poder de Déu: l'any que ve amanyagaràs un fill.

El batejat, en sortir de l'esclavatge del Pecat, entra en el senyoriu del Senyor al qual resta radicalment unit participant solidari del destí de Crist.

Les dues cares del baptisme són morir a l'home vell i renéixer a la vida nova, com la del Ressuscitat.

Tingueu-vos per morts al Pecat però vius per a Déu en Jesucrist. En principi el cristià sí és mort al pecat, però el pecat no és mort sinó viu i operant!

Pau atribueix els mateixos efectes a la fe que al baptisme: no coneix baptisme sense fe ni fe sense baptisme.

Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per a venir amb mi. Jesús no contraposa en disjuntiva dos amors: el de Déu i el de la família. Prenent com a punt de comparació l'amor a la família, reconegut com a bàsic, diu que l'amor a Déu —expressat en la fidelitat a Crist— ha de ser encara més alt que el de la família.

Qui vulgui guardar la vida en poder seu, amb egoisme, de fet la perdrà; però qui l'haurà perduda per causa meva —la de l'Evangelí— la retrobarà.

Mn. José Luis Arín